

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Strasser, Józsa, Vető Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Strasser Tibor ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a Katona János Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Katona János ügyvéd) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. november 6. napján kelt 1.P.24.611/2006/38. sorszámú ítélete ellen a felperes által 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte egyúttal, hogy fizessen meg az alperesnek 350.000 forint perköltséget. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 885.000 forint illetékről akként rendelkezett, hogy azt a felperes köteles megtéríteni a magyar államnak külön felhívásra.

Indokolásában megállapította, hogy az ...-ei elsőbbségű ... lajstromszámú „ALUXA” színes ábrás védjegy első jogosultja az A... Kft. volt. Az A... Kft. és T... B..., a jelen per eredeti felperese, mint használatba vevő között 1998. január 20-án védjegyhasználati szerződés jött létre, mely szerződés értelmében a használatba vevő jogosult volt a használatot harmadik személy részére továbbadni. T... B... 2000. április 21-én a védjegy-lajstromba jogosultként bejegyzésre került. A perbeli

védjegy oltalma 2007. november 19-én díjfizetés hiányában megszűnt. T... B... az eljárás folyamatban léte alatt elhunyt, jogutódja házastársa, felperes neve felperes.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között 1999. június 4-én szerződés jött létre, amely egyrészt a perbeli védjegy használatára, másrészt egy, a felperesi jogelődöt terhelő - nyílászáró gyártásához szükséges anyag - külföldről történő beszerzésre vonatkozott. A megállapodás első része szerint az alperes megvásárolta a védjegy kizárólagos használati jogát, melynek ellenértékét 125.000 USD-ban állapították meg, az összeget havi 3000 USD-os részletekben kellett megfizetni. A szerződés szerint a kizárólagos használati jog az utolsó részlet megfizetésekor szállt át a vevőre. A szerződés tartalmazta azt is, hogy két részlet elmaradása esetén a használati jog megszűnik. Az alperes a vételár részletekkel késedelembe esett, ezért a felperesi jogelőd és az alperes 1999. december 2-án a részletfizetés havi összegét módosította, ily módon a törlesztés futamideje kitolódott.

Ezt követően az alperes és a felperesi jogelőd között a termékszállítással, illetőleg a termékek ellenértékének megfizetésével kapcsolatosan elszámolási vita alakult ki. Ennek eredményeképpen a felperesi jogelőd 2000. július 19-én a védjegyátruházási szerződést azonnali hatállyal felmondta. Az alperes eddig az időpontig használati díj címén 41.000 USD-t fizetett meg a felperesi jogelődnek. A felmondási nyilatkozatot az alperes 2000. július 21-én átvette, annak jogosságát vitatta, ezért az Aluxa termékeket továbbra is forgalmazta és több újságban és telefonkönyvben is reklámozta.

A felperesi jogelőd által az alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt folyamatban lévő perben az elsőfokú bíróság 1.P.24.611/2006/29. sorszámú részítéletében megállapította, hogy az alperes 2000. július 20-a és 2003. december 31-e között bitorolta a felperesi jogelőd ... lajstromszámú védjegyét, ezért az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és alkalmazta az alperessel szemben a kért objektív jogkövetkezményeket. Indokolása szerint a felperesi jogelőd jogszerűen gyakorolta a felek közötti megállapodás 4. pontjában rögzített elállási jogát, amely a felek közötti védjegyátruházási szerződést felbontotta, így az alperes a perbeli védjegy használatára 2000. július 20-tól nem volt jogosult.

A részítélet 2009. január 29. napján jogerőre emelkedett. Az elsőfokú bíróság ezt követően a részítélettel el nem bírált kereseti kérelmek, valamint a beszámítási kifogás vonatkozásában tovább tárgyalta az ügyet.

A felperes pontosított keresetében 33.867.000 forint megfizetésére kérte az alperest kötelezni, amelyet használati díjként kért a bitorlás időszakára, 2000. júniusától 2003. decemberéig megállapítani a szerződésben foglalt havi 3000 USD díjjal megegyező mértékben. Ezt az igényét egyrészt szerződésszegéssel okozott - elmaradt haszon formáját öltő - kárként, másrészt gazdagodás visszatérítéseként kérte. Fenntartotta az eredeti keresetben másodlagosan előterjesztett kérelmet is,

amelyben - amennyiben a bíróság azt állapítaná meg, hogy a felperesi elállás nem volt jogszerű - az alperest a kizárólagos jogosultság ellenértékéért megállapított összeg, és az alperes által ténylegesen megfizetett összeg közötti különbözet, összesen 84.000 USD hátralék forint ellenértéke megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes vitatta, hogy az „ALUXA” védjegy használatáért járó használati díj összege a havi 3000 dollárnyi összeget elérhette. Ennek igazolására csatolt egy, az A... Kft. és a B... Kft. között 1997. október 10-én létrejött termékértékesítési szerződést, melynek 2/a. pontja a franchise rendszerbe való belépés egyszeri díját, 500.000 forint + áfában jelölte meg. Ez az „ALUXA” védjegy használati engedélyét is tartalmazta anélkül, hogy havidíjról rendelkezett volna. Kérte beszámítani a felek közötti védjegy adásvételi szerződés alapján az általa a felperesi jogelőd részére megfizetett 41.000 USD összeg forint ellenértékét, 10.852.308 forintot. Emellett hivatkozott arra, hogy 1999. december 2-án a felperesi jogelődnek átadott 3000 USD dollárt, amely az ezen a napon érvényes MNB árfolyam szerint 755.820 forintnak felel meg. Beszámítási igényét összesen 15.157.753 forintban jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a használati díj iránti elsődleges kereseti kérelem tekintetében leszögezte, hogy a jogerős részítéletben megállapított elállás folytán a felek közötti védjegyátruházási szerződés annak megkötésének időpontjára visszaható hatállyal megszűnt, így az alperes a perbeli védjegy használatára ezt követően nem volt jogosult és az alperesi magatartás jogellenessége - a védjegybitorlás - jogerősen megállapításra került. Ebből eredően a felperes a jogellenes használat ellenértékét alappal követelheti az alperestől. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a felperest terhelte a kártérítés vagy a gazdagodás összegének bizonyítása, mert annak megállapítása olyan speciális szakértelmet igényel, amellyel a bíróság nem rendelkezik. Mivel azonban a felperes a jogkövetkezményekre történt kioktatás ellenére nem helyezte letétbe a szakértő díjelőleget, ezért a szakértői bizonyítás nem volt elrendelhető és az elsőfokú bíróság a jogvitát a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher szabályai szerint döntötte el. Kifejtette, hogy a felperest az összegszerűség bizonyítása tekintetében mulasztás terhelte, ezért az alperes által fizetendő kártérítés összegét megfelelően bizonyított tények hiányában megállapítani nem tudta, így a felperes erre irányuló keresetét elutasította. Erre tekintettel az alperesi beszámítási kifogás körében sem folytatott le érdemi bizonyítást.

A másodlagos kereset kapcsán rámutatott, hogy 29. sorszámú jogerős részítéletében megállapította, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között 1994. június 4-én létrejött szerződés a felperesi jogelőd részéről 2000. július 19-én közölt elállás folytán megszűnt. Erre tekintettel a felperes másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmével - melyet a felperes arra az esetre terjesztett elő, amennyiben a bíróság a felperes elállását nem találja jogszerűnek és ez esetre az alperest a kizárólagos jogosultság ellenértékéért kérte a keresetben megjelölt összeg és törvényes kamatai megfizetésére kötelezni - érdemben nem foglalkozott.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett, annak összegét a pernyertesség-pervesztesség 20-80 %-os arányára figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, valamint (2) bekezdés a) és b) pontja alapján állapította meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő - felhívás ellenére is indokolás nélküli - fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást indítványozta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével - annak indokaira kiterjedően is - a másodfokú bíróság egyetért.

Tekintettel arra, hogy a jogerős részítélet megállapította, miszerint az alperes a perbeli védjegy használatára 2000. július 20-tól 2003. december 31. napjáig nem volt jogosult, helytállóan rögzítette, hogy a felperes a jogellenes használat ellenértékét alappal követelheti az alperestől.

Ennek során helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jogellenes használat miatti kártérítés illetve gazdagodás alperes által vitatott összegének bizonyítása a Pp. 164. §-a szerint a felperest terhelte a perben. A Pp. 3. § (3) bekezdése is kimondja, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozásának elmulasztása, illetve a bizonyítási indítvány elkészett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. Erre az elsőfokú bíróság helytállóan figyelmeztette a felperest a 2009. június 19.-i tárgyalásról felvett jegyzőkönyvbe foglalt 33. számú végzésében. A felperes 32. számú beadványában indítványozta ugyan igazságügyi szakértő kirendelését annak megállapítása végett, hogy a védjegy használati díjaként milyen havi összeg volt a perbeli időszakban reálisnak tekinthető, azonban a bíróság 33. számú végzésében foglalt felhívása ellenére a szakértői bizonyítás díját nem előlegezte meg, arra nézve költségkedvezmény biztosítását sem kérte. Megalapozottan alkalmazta ezért az elsőfokú bíróság a mulasztó felperessel szemben a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében, és 141. §-ának (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeket, vagyis alappal hozott ügydöntő határozatot a felperes további nyilatkozatának illetve előterjesztésének bevétele nélkül, és helyesen döntött akkor, amikor a keresetösszegezésének bizonyítatlanságát a mulasztó felperes terhére értékelte.

Mivel a felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre, körülményre, vagy jogi álláspontra, amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelte, ezért a fentieket meghaladóan a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helyes indokaira utal.

Mindebből kifolyólag a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján - a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfával növelten - megállapított ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. §-a alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2010. május 18.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró